

F. t. l. om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

der i kraft efter udløbet af 6 måneder efter, at en til forordningen knyttet gennemførelsesforordning er vedtaget af Rådet og bekendtgjort. Ved forordningernes ikrafttræden ophæves de tre tidligere rådsforordninger på området. De nye forordninger ventes at være trådt i kraft inden 1973.

Rådsforordning nr. 1408 af 14. juni 1971 koordinerer anvendelsen af de enkelte medlemsstaters sociale sikringsordninger. Bestemmelserne i forordningen supplerer og udfylder på en række punkter de nævnte ordninger med fælles regler.

Den personkreds, som falder ind under forordningen, er begrænset til at omfatte lønmodtagere, der er statsborgere i en medlemsstat eller er statsløse eller flygtninge bosat i en medlemsstat, samt sådanne lønmodtageres familiemedlemmer og efterladte. En lønmodtager er omfattet af forordningen, både medens han er beskæftiget og under arbejdsløshed, samt efter at han har opnået alders- eller invalidepension eller har fået tillagt invaliditetserstatning som følge af en arbejdsulykke eller en erhvervs sygdom.

Forordningen finder anvendelse på medlemsstaternes lovgivning om:

- a) Ydelser ved sygdom og moderskab.
- b) Ydelser ved invaliditet, herunder ydelser, der tager sigte på at bevare eller forbedre erhvervssevne.
- c) Ydelser ved alderdom.
- d) Ydelser til efterladte.
- e) Ydelser i anledning af arbejdsulykker eller erhvervs sygdomme.
- f) Ydelser ved dødsfald.
- g) Ydelser ved arbejdsløshed.
- h) Familieydelser.

Derimod falder offentlig, social og sundhedsmæssige forsorg uden for forordningernes anvendelsesområde.

Forordningens hovedprincipper.

Forordningen hviler på den grundsætning, at den sociale sikring følger beskæftigelsesstatens lovgivning, dvs., at lønmodtagerens rettigheder og pligter som hovedregel bestemmes af lovgivningen i den medlemsstat, hvori den pågældende er (har været) beskæftiget. Lønmodtagere fra andre medlemsstater må ikke udsættes for forskelsbehandling i forhold til beskæftigelsesstatens egne statsborgere (ligebehandlingsprincippet). Ved afgørelsen af, om lønmodta-

geren opfylder betingelserne for ret til ydelser efter beskæftigelsesstatens lovgivning (og ved beregning af disse ydelsers størrelse) skal samtlige forsikringsperioder, som den pågældende har tilbagelagt i de enkelte medlemsstater, lægges sammen, og de således sammenlagte perioder skal tages i betragtning, som om de i deres helhed var tilbagelagt i beskæftigelsesstaten (sammenlægningsprincippet). Hvad særligt angår de i medlemsstaternes lovgivning hjemlede sociale pensioner (alders-, invalide- og efterladtepension) går forordningens regler om disse pensioners beregning ud på, at lønmodtageren (hans efterladte) fra hver medlemsstat, i hvilken den pågældende har været beskæftiget (forsikret), opnår en pension, der udgør en forholdsmæssig andel af det pensionsbeløb, der i den pågældende medlemsstat svarer til de samlede forsikringstid, lønmodtageren har tilbagelagt i alle de implicerede medlemsstater, og hver af de pågældende medlemsstater bærer en så stor del af udgifterne ved den samlede pension, som svarer til længden af den forsikringstid, lønmodtageren har tilbagelagt i den pågældende medlemsstat (pro rata temporisprincippet). For samtlige af forordningen omfattede ydelser gælder det, at den berettigede har krav på at få ydelsen udbetalt uanset i hvilken af EF's medlemsstater, han opholder sig. Udbetaling til berettigede, der opholder sig i en anden medlemsstat end beskæftigelsesstaten, skal ske enten i form af refusion over for den forsikringskasse i de berettigede personers opholdsland, der har ydet de pågældende naturalhjælp (f. eks. lægebehandling) eller (hvad der er hovedreglen, når det drejer sig om kontantydelser) ved udbetaling direkte til de berettigede, eventuelt gennem en myndighed i opholdslandet (eksportabilitetsprincippet). Om de enkelte arter af ydelser, på hvilke forordningen finder anvendelse, gælder følgende regler:

Ydelser ved sygdom og moderskab.

Lønmodtageren skal være forsikret efter den i beskæftigelsesstaten gældende lovgivning og skal følgelig betale bidrag og kunne oppebære ydelser i overensstemmelse med nævnte lovgivning. Samtlige i de enkelte medlemsstater tilbagelagte forsikringsperioder sammenlægges ved bedømmelsen af, om pågældende opfylder de i beskæftigelsesstaten gældende regler om længden af den forsikringstid, der giver ret til ydelser. Forordningen bygger på den forud-